

EEN GORKEL MET EEN BEL

Het was rustig in het bos. De zon scheen door de blaadjes, het was lekker warm. De meeste dieren sliepen. Een grote spin die loom een web aan het weven was, had er plotseling genoeg van. Ze spon er nog één stevige draad bij, maakte die goed vast aan een hoge stengel en zo had ze een hangmat.

"Ziezo," dacht de spin, "en nou ga ik er even bij liggen." Ze klom in haar hangmat, rekte zich uit, gaapte (hoewaah), en sloot de ogen. Heerlijk lag ze hier. De hangmat schommelde zacht heen en weer in de wind, het rook warm en kruidig, er zoemde een bij...de spin begon zachtjes te snurken.

Plotseling schrok ze wakker van een schallend gezang:

"!!in de bochoom zit een gorkel

een gorkel met een bel.."

De spin schoot overeind en hield zich duizelig van schrik aan de hangmat vast.

"..in de bochoom.." klonk het weer uit volle borst.

"St-stilte!" riep de spin. "Hou je mond!"

Het gezang hield op.

Toen kraakte er wat en een verbaasd gezicht keek over de rand van de hangmat. Het was een kaboutergezicht, met blauwe ogen, rode wangen en een blauwe puntmuts.

"Ooh..." zei de kabouter, "slaapt U?"

"Nee," snauwde de spin. "Ik sliep. En nou slaap ik niet meer. En dat komt door jou, met je gebrul!"

"Ooh..." zei de kabouter beteuterd. "Nou, dan zal ik een beetje zachter zingen."